

им град?

Сръбските гости не бяха още преминали границите на своите предеди, когато из богоспасната престолнина се разнесе като мълния грозна вест:

- Узите нахлули през Истъра!

И наистина, куманите бяха напуснали родните си огнища, бяха оставили всичко най-драго, и с жените и децата си диреха ~~помощ~~ и закрила в приятелската страна, защото монголите опустошаваха с огън и кръв бащинията им, като помитаха всичко, което се изпречи на пътя им.

Само ширната бяла река можеше да бъде сигурна преграда между бегълците и жестокия нападател.

Българските гарнизони получиха заповед да не спират нашествието на тия, които бяха подирили спасение в земята на Асена.

26

Хуо-пау! Хуо-пау!

- Демоните идат! Демоните идат! Хуо-пау ни преследва.

Единствено тези думи можеха да се чуят от побелелите и попукани от страх устни на бедните кумани, които се хвърляха, с децата си на гърба, в пенливите води на Истъра, уловили кожени мяхове, напълнени със слама и вързани за опашките на конете, като предпочитаха смъртта сред буйните талази на реката, отколкото от зловещия пукот на хуо-пау.

Българските стражи на отвъдния бряг им помагаша да преплуват последните няколко стъпки разстояние до сушата, даваха им подслон и храна, препращаха ги във вътрешността на страната, по запустелите от безспирни войни места на Тракия и Македония. Такава бе повелята на samodържеца. Иоан Асен искаше по такъв начин да засели тези обезлюдени места, а от друга страна, да сложи на границата между своите земи и тези на латините една непреодолима стена от